

Art

Coordina **Josep Lambies**
jlambies@timeout.cat

IVAN GIMÉNEZ

Amb la samarreta empastifada de pintura i amarada de suor, Daniel Enkaoua ens diu que no li agrada que el fotografiïn estàtic.

Una calçotada amb quipà

Daniel Enkaoua ens ensenya el seu estudi del carrer Mallorca. Aquesta setmana inaugura a la Vol-Art. En **Josep Lambies** li porta el romesco

Fa una calor de mil dimonis, i el sol pica tant que més que en un pis de l'Eixample sembla que estiguem al terrari del monstre de Gila. En Daniel diu que no li agrada sortir estàtic a les fotos, que preferiria que el traguéssim pintant o, en el seu defecte, fent tir amb arc. Fins i tot s'aixeca i, com si el posseís Robin Hood –no sabria dir si el d'Errol Flynn o la versió guineu marca Disney–, fa gest de disparar una fletxa. Darrere hi té un llenç enorme a mig acabar, amb una dona i un nen estirats en un sofà. “Són el meu fill i la seva mare –diu, abaixant l'arma–. Cada tarda, quan la temperatura cau una mica, els faig posar per a mi unes quantes hores”.

L'Espai Vol-Art inaugura aquesta setmana una

retrospectiva de la seva obra, *Daniel Enkaoua. Creure-crear*. Ell ens rep de bon matí al seu apartament del carrer Mallorca. Ens condueix per un passadís ple de teles embastades cap a un estudi amb vistes a un pati de carolines i magnoliers, mentre va a la nevera, a treure una ampolla d'aigua reconstituent i uns quants gots. Quan s'ajup per deixar la safata al tamboret li veiem la quipà. “Pel cap baix fa vuit anys que vaig deixar Tel Aviv i vaig venir a viure a Barcelona –explica–. Si he de ser franc, diré que amb prou feines parlo la vostra llengua. Però he entès el paisatge d'aquí millor que ningú”.

No és dels que deixen que la *Trotamundos* li imposi un recorregut. En Daniel agafa un

tren, sense saber cap a on porta, i va prenent apunts del paisatge. Ara ja coneix fins a l'últim roc de la geografia catalana, però no us podeu imaginar què va ser pujar a

“**Al final vaig dibuixar-me a mi mateix estirat a terra, amb la forma de Montserrat**”

la línia de Martorell i descobrir el perfil de Montserrat. “Sempre guardaré el primer esboç que vaig fer de la muntanya”, murmura enfilat dalt d'una escala, atansant-me una fusta pintada per una cara.

El següent pas va ser carregar una tela de grans dimensions en una furgoneta i anar a plantar-la davant de tan inspirador paisatge. “Al final vaig dibuixar-me a mi mateix estirat a terra, amb la forma de Montserrat”. M'ensenya el quadre enqüestió. És cert, en dono fe: és un home-Montserrat.

Us he promès uns calçots, i calçots tindreu. “M'encanta veure tota aquella gent menjant amb les grapes, embrutant-se els dits –em surt ara en Daniel, i la idea de les brases i el romesco ens fa transpirar encara més a tots dos–. M'he adonat que a Catalunya fer pinya és molt important”. Igual que la seva dona o els seus nanos, també els veïns li fan de models. I els amics. Si m'ho demanés potser m'avindria a col·locar-m'hi jo i tot. I després podríem fer un pa amb tomàquet. Mentre no li doni per tornar a treure l'arc i posar-me sota un arbre per jugar a Guillem Tell, estic disposat a tot.

CREURE-CREAR
Vol-Art. Fins al 16 de desembre